

En ny Sang

om

Seifiskeriet,

eller

Nordlandsbondens Sommerliv.

Forfattet af

Johannes M. Jensen Spilbergt.

Mel. Til Pennen jeg min Haand udtrækker etc.

En liden Sang jeg nu vil kvæde, Sjøndt med uovet
Pen og Haand; Det skulde være mig en Glæde,
At sjunge om den frække Mand, Som færdes paa de
norste Grunde Dg napper Seien med sin Hug, Hvis
Kroy har mættet mange Munde Dg glædet mangan
fulken Bug.

2. Naar mildest Foraarsregn bortjager Al Winter-
sne; med Frost og Slud, Da ser man Bonden, hvor
han drager Ein Fiskernod paa Marken ud; Han bø-
der den og laer den barke, Dg glæder sig med flige
Ord: Jeg skal nok lure ham, den Starke, Saa som jeg
lurte ham i Fjor.

3. Derpaa han den i Saffen paffer, Dg naar han
dette har fuldendt, Han da med sine Venner snaller:
Du gode Nabo og Bekjendt, Jeg nu idag hid til dig
kommer Blot for at jeg vil spørge dig, Hvis du
vil ro paa Rod i Sommer, Saa kanste at du bli'r
med mig.

V box 17:506

4. Nu gaar han hen og tinger flere, Indtil han
haver tolv Mand faaet, Saa skal der fire Baade være,
At de blir tre Mand paa hver Baad, Nu hugges
Raaved, Koften bages Til de skal reise fra sit Hjem,
Dg Alting i sin Orden laves, Til Reisedagen bryder
frem.

5. Derpaa de reiser med stor Glæde, Naarsom at
Vinden blæser god, Da tænker Alle paa at væde Sin'
Botter udi Seiens Blod. Naar de da til Norvaret
kommer Dg haver faaet Broden ned, Saa bær de sam-
men sine Bommer Saut Alting hvad de haver med.

6. Derpaa de lægge sig at sove, Saa som de er'
af Reisen træt; Dog maa de først hinanden love, At
hvo af dem som sover let: Han skal sin' Kammerater
vække Saa snart de andre Nodfolk roer, Dg de hans
Nakkeben skal knække, Dersom han ikke holder Ord.

7. Naar de ved Sovn har styrket Kroppen, Da er
de atter frisk og fro, Da er de hurtig saasom Loppen
Dg laver sig da til at ro. Med Noden de til Baa-
den laffer, Dg greier den ret vakkert ind, De Se-
mad ned i Bommen pakker, Dg er saa hurtig som en
Vind.

8. De ro i Selskab allesammen, Enhver vil vise sig
ret grei; De sige med stor Fryd og Gammen, At de
skal ud at dræbe Sei. Den som først kommer til en
Skalle, Hvor Seien har sit vante Spil, Han venter
til de kommer Alle, Dg spørger om de faste vil.

9. Nodmanden dem saa kommanderer: Bær agt-
paagiven som i bær, Læg Mærke til hvor Strømmen
bærer, Jeg tror at den skal vinde Sør, — Nu lav jer
til, saa skal vi faste — Tag Dreerne, knyd Armen i
— Læg i Kirkant, Lad ei forhaste — Jeg tror nu ei
at vi bli'r frei.

10. Klem paa og stræk i alle Ender, Kast Armen
løs og ro den ud; I skal saa se her mine Venner At
det er ret en dygtig Klud. Nu reier den saa pent til
Grunden, Nu skal vi lure ham ret grant, — Jeg fik
en saadan Kløe i Munden — Den venter Mølje, det
er sandt.

11. Jeg saa en Storsei midt paa Noden — Na
drag nu Alle, drag nu snart, Drag saa det bugner
under Foden, Dg drag og drag nu med en Fart, Kast
Sten og hold paa Naran Alle, Dg skær op for al
Verdens Guld, Jeg er saa glad at jeg vil tralle, Jeg
tror at vi har Noden fuld.

12. I to som ligger nu mod Strømmen, Tag Mel-
lembaand og ro saa til; Ei Agtpaagivenhed forsømme,
Det jeg jer nu befale vil. Træk paa Skindstakken
lad os hugge — Staa ikke nu og se jer om, Vi maa
os nu ret tappert bruge Thi Noden har en dygtig Bom.

13. Jeg faar nu til at give efter, Jeg mer ei ber-
bergere kan; Kast Rummet tomt og os af Kræfter,
Se Baaden er nu halv af Vand; Naar jeg hertil skal
Noden tage, Saa blir det ret et lystigt Spil, Løs
fra, jeg Noden ind vil drage, Kast Gutter læg nu
Seilet til.

14. Derpaa de sig til Vandet svinger Saa hjertens-
glad i Sjel og Sind, Genover Volgen som paa Vin-
ger De gynger for den lette Vind, Naar de paa Land
har fæstet Foden, Da er' de Alle saasom Een, De
paa en Slette bærer Noden At Vinden der skal
tørre den.

15. Nu maa de have lidt i Maren, Naar Sulten
har betaget dem, Saa maa en Sjodram ned for Kra-
ven, Den gi'r dem dobbelt Mod igjen. Endel af dem
paa Seien straber Dg nogle sætter Hjelden op, Dg
nogle bærer og de travet, Saa de er sved i al sin
Krop.

16. O Nodmand, hvis du har Smaagutter, Som
Søvnen overile vil, Som med sit Hoved smaalig lus-
der Dg lover Mølje engang til, Saa tag en Seilind-
vold i Haanden Dg kast ham den i Kæften fort, —
Driv til, saa han ret slipper Vand, — Saa gaar
nok sikkert Søvnen bort.

17. Saaledes gaar den hele Sommer, Med Glæde,
Lyft og Munterhed. Men saasom Hjemreistiden
kommer, Da er de Alle strax bered; Maaffe endel i
Halmen straber, Dg derfor sig maa laane frem. De

